

ogsaa kun derfor, vi have henvendt os til ham paa den Maade, vi have gjort.

Judenrigsministeren: Jeg tror, at Folket vilde gjøre vel i at fastholde den Betragtning af Kongemagten og dens ophjævede Indehaver, den ærede sidste Laler fremhævede, og jeg holder mig fuldstændig overbevist om, at det aldrig vil svigte disse Lanker, som det ærede Medlem nys udtalte, men, mine Herrer, det er det, De ikke maa glemme, at der ved de Fordringer, De opstille for Thinget og navnlig for Folkethingets Flertal, let, uden at de Herrer tilfugte det, dog kan gjøres et saa betydeligt Skaar i Kongens Egener til at kunne opfylde de Forventninger, det ærede Medlem sagde, at Folket knytter til ham, at dette netop er en af de væsentligste Ting, der dannet Uoverensstemmelsen mellem det ærede Thing og Ministeriet. Jeg skal ikke lægge Skjul paa, at jeg tror, at det ærede Medlem, der nys satte sig, ogsaa fra en anden Side har betegnet den virkelige Kjerne i den Modsatning, der er mellem Folkethinget og Regjeringen. Han sagde: Regjeringen har ikke en saa ubetinget Tillid til det menige Folk, som vi. Naar dette bliver sagt i sin Almindelighed, vil jeg ikke sige, at der er nogen Strid mellem Regjeringen og de ærede Medlemmer, som have fuld Tillid til det menige Folk, det er paa ingen Maade Tilfældet, men, mine Herrer, Institutionerne kunne indrettes saaledes, at der kan blive en Fare, at der kan blive en Strid, og dersom De absolut ville bebrejde Regjeringen Noget, saa kunde De maaske bebrejde den det, at den ikke ser med den Rolighed paa Tingenes Udvikling, som flere af de ærede Herrer, og navnlig det ærede Medlem, der nys satte sig. Han vilde overbevise os om, at de Bevægelser, som det ikke kan hjælpe Noget at negte, at vi meget godt vide, ere i Samfundet, ikke skulde tage en betydelig Tilvæxt i den nærmeste Tid. Ja, Gud give det ærede Medlem havde Ret i sine Forudsigelser og Forventninger, og jeg vil haabe, at det danske Folk er stærkt nok til i Tide at sætte en Stopper for den Slags Bevægelser, men, mine Herrer, jeg tror ikke, at den Vej, De gaa, er den, der er mest stikket til at opfylde den Hensigt, som De egentlig have, ikke at lade den Slags Bevægelse komme til Gylbdighed. I det Mindste vil jeg sige, at naar de Herrer her kæmpe for, at den største Vægt, ja saa at sige næsten den udelukkende Vægt, skal ligge i Folkethinget, og dette bygges paa den almindelige Valgret, saa frygter jeg for, at De mangle tilstrækkelige Midler til, naar den almindelige Valgret vil gaa i den Retning, da at kunne standse den, naar man først har berøvet den den Modvægt, som vor Forsatning har stillet den. Jeg tror paa Regjeringens Begne at turde sige, at de Herrer have ikke stærli-

gere eller bedre Lanker lige overfor Menigmand end Regjeringens Medlemmer, men de ere maaske mere tilbøjelige til at overse de Sanskeligheder, som kunne ramme Samfundet. Det ligger ganske naturligt for dem, men de Herrer skulle erkende, at det er ikke mindre naturligt for os at være forsigtigere, idet vi ere os bevidste at have et Ansvar for Samfundet, som vi ikke kunne eller skulle vise fra os over paa Andre. De Herrer have udtalt sig saaledes, som om Ansvar for den Situation, der nu foreligger, laa paa Regjeringen og paa de Mænd, der ville støtte den, men jeg tror, at de Herrer have i en meget væsentlig Grad Ret. De maa tilgive mig, naar jeg siger, at det forekommer mig, at Situationen her er bleven saaledes, som den er bleven, fordi der er mere Evidenskab i den, end der burde være. Det er muligt, at Evidenskabelighed overhovedet ikke kan stilles fra politiske Forhandlinger og politiske Modsatninger, men det er i det Mindste min Overbevisning, at man her ikke blot har selv arbejdet sig op til et Højdepunkt, men ogsaa har arbejdet paa at ilbne Befolkningen op til en Evidenskab, som jeg hverken tror, at der er nogen som helst berettiget Grund til, eller kan anse tilstedelig og nyttig for en rolig Bedømmelse af Situationen. Jeg har jo for mit eget Vedkommende ikke nogen egentlig Berettigelse til at beklage mig over den Behandling, der navnlig er vederfaret mig i dette Thing, og naar de Herrer tidligere, ligesom det ogsaa er nævnt nu, have bebrejdet mig, at jeg ikke vilde fremme Fæstevæsenets Aflysning paa den Maade, de ville, og at jeg modsatte mig den almindelige Valgrets Indførelse i Kommunerne, er dette jo for saavidt ganske sandt, men neppe retfærdigt eller billigt. Jeg kan selvfølgelig ikke falde paa i dette Dødblik og paa dette Sted at komme ind paa en udførlig Forhandling af dette — navnlig ikke af Fæstevæsenet —, men jeg vil dog, siden man beklager, at den nuværende Regjering ikke vil fremme Fæstevæsenets Aflysning, sige, at det er i høi Grad ubilligt at stille Fordringer overfor den nuværende Regjering, som man ikke har kunnet faae fyldestgjorte, saalænge der overhovedet har været en parlamentarisk (Berg: Parlamentarisk?) — nei, det har der ikke været — saalænge de har været en Rigsdag i Danmark; man har forsøgt det overfor alle Ministerier, der have været, men har ikke kunnet naae det. Jeg har for mit Vedkommende efter min inderste Overbevisning om, hvad der er tjenligt ikke blot for Staten, men ogsaa for de nærmest Vedkommende, erklæret mig mod den Vej, man herfra vilde slaa ind paa, men ikke desto mindre har jeg vist mig villig til ad den Vej, ad hvilken jeg troede, at det kunde gjøres indenfor Rettens og Lovens Omraade, at fremme det samme Formaal, som man her tilfugtede, nemlig Fæstevæsenets Ophør.